

med en sund Mand af en noget højere Alder. Bonusandelen findes derfor i saadant Tilfælde ogsaa at burde beregnes efter den forhøjede Indtrædelsesalder. Aldersforhøielsen kan nedsættes eller bortfalde, naar der senere fremlægges fyldestgjørende Helbredsattest, og da der ved Afgjørelsen af Spørgsmaal herom tages Hensyn til, hvad Paagjældende allerede har indbetalt i Tillægspræmie, formenes det rigtigt, at man i de Tilfælde, hvor Forhøielsen er nedsat inden den betragtede Femtenaarsperiodes Udløb, ved Bonusberegningen ikke forøger den virkelige Indtrædelsesalder med mere end den senest vedtagne Forhøielse.

Til § 7.

De her nævnte Tillæg ligge udenfor den sædvanlige Tariffberegning, og der vilde Intet være til Hinder for, at man beholdt dem uforandrede ogsaa ved en ny Tariffs Indførelse. De findes derfor at burde være Bonusberegningen uvedkommende.

Til § 8.

Indholdet heraf er nærmere omtalt i det Foregaaende.

Til § 10.

I Forsikringsseksfaber, der statutmæssigt hde Interessenterne Bonus, er det under tiden bestemt, at Bonusbeløbet skal anvendes til at formindste den fremtidige Præmiebetaling, eller at det skal opspares for i sin Tid med Renter at udbetales sammen med Forsikringssummen. Undertiden gives der Interessenten Valget imellem, om han vil have sin Bonus kontant udbetalt eller anvendt paa en af de nævnte Maader eller til Forøgelse af Forsikringen. Efter Karakteren af den Tilbagebetaling, hvorom der her er Tale, anses det for rigtigt, at Beløbet udbetales kontant. Dette udelukker da ikke, at Interessenten, hvis han ønsker det, kan faa det anvendt til dermed at formindste sine fremtidige Præmier, eller til Forøgelse af sin Forsikring, i hvilket sidste Tilfælde han dog maa iværksætte Forøgelsen ved Tegning af en ny Forsikring, altsaa mod Helbredsattest.

Det bemærkes, at Anstalten har saa rigelige disponible Midler, at en Udbetaling af 4 Millioner Kroner ikke vil gjøre det nødvendigt for den at realisere Værdieffekter, ligesaa lidt som det under de forhaandenværende Forhold kan ventes, at den paa Grund af Udbetalingen skulde blive nødt til at nægte Ublaar, som den ellers vilde hde.

Ifølge forskellige Vønningslove skal 5 pCt. af visse Bestillingsmænds Vønning anvendes til deres egen Alderdomsforsørgelse

og til Enteforsørgelse, enten ved Overlevelsesrente eller Livsforsikring. Da det er Storrelsen af Afdragene i eller undtagelsesvis Tillagene til Vønningerne (jfr. Lov af 15de Mai 1875 om Vønninger ved Fyrvesenet), som er givet, og Forsikringen skal være saa stor, som den kan faas for dem, kan Bonusandelen ikke i disse Tilfælde udbetales til Interessenten, men bør anvendes til at forøge Forsikringen. Naar dette er obligatorisk for alle de Vedkommende, er der ingen Betænkelse ved, at Indkjøbet af den nye Forsikring sker uden Helbredsattest.

Til §§ 11—15.

Ifølge den Betragtning, som ligger til Grund for nærværende Forslag om Bonusudbetaling, skulde Bonus for enhver Forsikring nærmest tilfalde den eller dem, som i Tidrummet 1871—85 have betalt Indskudene for den, men da det er umuligt at faa godtgjort, hvem der har betalt disse Indskud for de henved 30,000 Forsikringer, som her ved ville komme i Betragtning, kan man ikke komme det strengt taget Retteste nærmere end ved at betragte Bonus som nu knyttet til selve Forsikringen, saa at Udbetalingen altsaa vil tilkomme dennes Ejer.

Ved Overlevelsesrenter og lignende Forsørgelser har Sagen ingen Vanskelighed, og den i § 11 givne simple Regel frembyder ingen Betænkelse, ligesaa lidt som dens Anvendelse kan fremkalde nogen Tvivl eller Tvist.

Vanske anderledes forholder det sig med Hensyn til Livsforsikringer, idet disse ifølge deres Natur ikke blot kunne være Gjenstand for Ejendomsoverdragelse, uden at enten Forsikringsdokumentet eller Anstaltens Bøger behøve at udvise noget derom, men ogsaa i meget vidt Omfang benyttes som Kreditmiddel, navnlig som haandsaaet Pant for Gjæld, saa at det ligesaa lidt er givet, at den Forsikrede, som at Forsikringsdokumentets, værlig en Polices Hændebeholder er Forsikringens Ejer.

Almindelige Regler for, hvem der skal anses som saadan, kunne derfor kun gives med det Forbehold, at ingen Anden godtgjør sin bedre Ret, saaledes som det er sst i Lovforslagets § 12, hvorved der ogsaa har maattet tages Hensyn til det mulige Tilfælde, at Forsikringsdokumentet ikke kan staves tilfede.

Heraf følger, at der maa sættes en vis Frist, inden hvilken ingen Bonus for Livsforsikring maa udbetales, for at den, der ifølge særlige Forhold maatte anse sig for bedre berettiget end den forudsatte Ejer, kan faa Vejledning til at gjøre sit Krav gjældende,